

Svenska Dagbladet

Recension Konstutställningar

I am the sun Sökandet efter mening tar aldrig slut

"I am the sun", Södertälje konsthall. Foto: Södertälje konsthall

Det öppna och undersökande anslaget är styrkan på Södertälje konsthalls nyöppnade utställning, där vardagliga objekt framstår som symbolladdade och meningsfulla.

Hanna Johansson

Publicerad 2024-09-01

I am the sun

Utställning

Var: Södertälje konsthall

Med Atorina Adam, Brenda El Rayes, Nada Ali, Tony Karlsson Savci och Hanna Al-Haek. Visas till och med 28 september.

ett ofta citerat fragment från 1798 skriver den tyske poeten Novalis att världens ursprungliga mening återfinns genom att "romantisera" den, genom att "ge det låga en högre innebörd." Hyser man minsta tro på något som skulle kunna kallas för en ursprunglig mening i världen måste man alltså vara vara lyhörd för den, eller skapa den själv.

Kanske var det en högre innebörd som konstnären Tony Karlsson Savci uppfattade när hen hittade det avklippta cykellås som nu installerats på väggen på Södertälje konsthall, vars kodsiffror vid närmare inspektion visar sig bilda en meningsfull kombination: 1915, året då det assyrisk-syrianska folk mordet inleddes. Att behandla denna skenbara slump som någonting betydelsefullt är ett påstående, eller kanske en påminnelse: detta banala, förstörda cykellås existerar i samma värld som en massaker, liksom vi alla gör det och aldrig kan sluta göra det.

Föreställningen om hur objekt har en laddning och en betydelse bortom sin form, och hur de griper in i det mänskliga livet, genomsyrar utställningen "I am the sun", som förra veckan öppnade på Södertälje konsthall. Utställningen tar avstamp i en [forskningsrapport](#) där Magdalena Nordin, Henrik Johnsén, Andreas Westergren och Önver Certrez har undersökt den syrisk-ortodoxa kyrkans etablering i Sverige. Konsthallen har sedan bjudit in konstnärerna Atorina Adam, Brenda El Rayes, Nada Ali och Tony Karlsson Savci för att utifrån rapporten presentera verk som berör dess ämnen – tradition, identitet, andlighet – medan verk av Hanna Al-Haek, som gick bort 2020, presenteras postumt.

Tony Karlsson Savci, "1915 Svärdets år", 2024. Foto: Södertälje konsthall

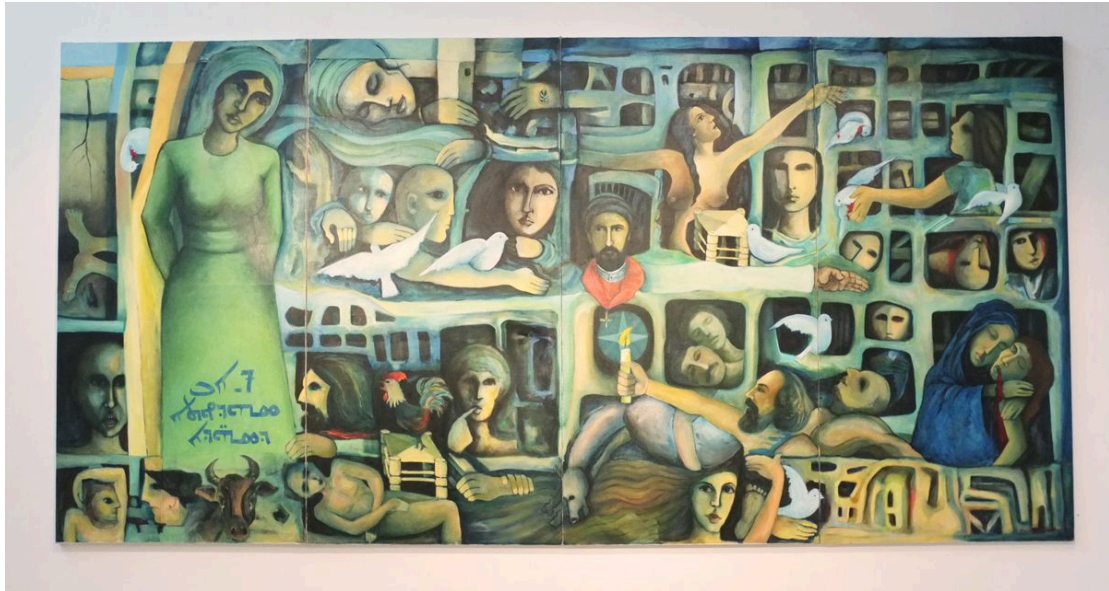
Titeln är hämtad från ett verk av Karlsson Savci, som i sin tur hämtat den från Georges Batailles surrealistiska text "L'anus solaire", publicerad 1931. Hos Bataille är solen både en livgivande och förödande kraft, och i den serie av Karlsson Savcis verk som här installerats i centrum av konsthallens stora rum fungerar den som en metafor för kyrkan. Karlsson Savci använder sig av religiösa bilder och symboler – som siboro, det armband av tvinnade röda och vita trådar där de röda trådarna symboliserar det mänskliga och de vita symboliserar det gudomliga – men också av humoristiskt bokstavliga symboliska objekt, som i verket "Kyrkans fingrar" där materialet utgörs av "hittad pekpinne, 98 cm".

Atorina Adam, "Låt mig inte välja historia", 2024. Foto: Södertälje konsthall

Liksom flera av verken är det försett med en diktrad: "Ju färre som läser Bibeln desto närmare är vi helvetet och snart kommer homosexuella ha rave i våra lokaler." Här finns ett slags interaktivt moment: beroende på i vilken ordning man stannar vid de enskilda verken, och läser deras titlar och tillhörande diktrader (från en verklista som man måste böja sig ned för att plocka upp från golvet), uppstår nya betydelser.

Och installationen av "I am the sun" drar överlag nytta av den liturgiska koreografin på ett intelligent sätt, där man rör sig genom utställningsrummet på ett sätt som påminner om att röra sig, något trevande, i en kyrka. Man måste falla på knä för att lyssna till Brenda El Rayes ljudverk – där fyra improviserade stämmor vävts samman till en körkomposition – eller slå sig ned på en låg dyna för att se videon som ingår i Atorina Adams installation "Låt mig inte välja historia". Nada Ali tar i sin tur fasta på kyrkorummets förmåga att rymma motsägelsefulla känslor och stämningar – att på nolltid förvandlas från ett rum för sorg till ett rum för fest – i sin installation med en mässingsskål fylld med arak och, vilande på toppen, en kula.

Hanna Al-Haek, "Martyrernas minne", 1985. Foto: Södertälje konsthall

Presentationen av Hanna Al-Haek på "I am the sun" lämnar mig däremot med en längtan efter att se hans verk i en separatutställning, en som i högre grad kontextualiserar just hans konstnärskap. Det gagnas inte på riktigt samma sätt som de yngre konstnärerna – alla övriga medverkande är födda mellan 1988 och 1993 – av utställningens öppna, associativa och undersökande anslag, som å ena sidan gör den något ojämn, å andra sidan utgör dess styrka. Famlandet efter mening, tycks det föreslå, tar aldrig slut.

Hanna Johansson
